

4. tanulmány

Hit általi megigazulás

Október 21., szombat délután

Az evangélium örömezenetét Isten nem úgy akarta megértetni az emberekkel, hogy igaz és szent törvényei áthágása által állandó lázadásban engedje őket élni. Akik azt mondják, hogy értik az Írásokat, miért nem látják be, hogy az Úr követelményei a kegyelem alatt is ugyanazok, mint Édenben voltak – vagyis a menny törvénye iránti tökéletes engedelmesség? Az ítéletkor Isten meg fogja kérdezni az állítólagos keresztényeket: Mért mondtátok, hogy hisztek a Fiúban, de továbbra is áthágtátok a törvényemet? Ki kért meg, hogy lábbal tapossátok az igaz élet számára felállított mértékemet? „Íme, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél.” Az Újszövetség örömezenete nem az Ószövetség mértékének a bűnös színvonalára való leszál-lítása, hogy bűneiben mentse meg a bűnöst. Isten engedelmisséget vár el alattvalóitól: minden parancsolata iránt tökéletes engedelmisséget. Most is, mint mindenkor, tökéletes életszentséget vár el, mint egyedüli jogcímet a mennyre. Krisztus a reményünk és menedékünk. Igazságosságát csakis az engedelmesnek tudja be. Hit által fogadjuk el, hogy az Atya nem fog büntetést találni bennünk. Akik viszont lábbal tapossák szent törvényét, nem lesz joguk igényt tartani erre az igazságosságra. Bárcsak azzal a hittel ismernénk fel Isten összes követelménye iránt engedelmes gyermekeként a megváltás tervének nagyságát, hogy az engesztelő áldozat, Jézus Krisztus által van békességünk Istennel! – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1072. o.

Legfőképp két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek, különösen azoknak, akik a kegyelemben újonnan vannak megalapozva. Az első, már említett tévedés abból áll, hogy saját cselekedeteikre támasz-

kodnak, mindent megtesznek, hogy magukat Jézussal összhangba hozzák. Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetetlen kísérel meg. Mindahhoz, amit az ember Krisztus nélkül tesz, bűn és önzés tapad. Egyedül a Megváltó kegyelmébe vetett hit képes bennünket megszentelni.

A másik, nem kevésbé veszedelmes tévhit, hogy Jézus felment bennünket Isten törvényének megtartása alól; miután – mondják – hit által nyerhetjük el Jézus kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi köztük sincs megváltásunkhoz.

Gondoljátok azonban végig, hogy az engedelmisség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. Isten törvénye az Ő valódi, belső lényének kifejezése; a szeretet nagy elvének megtestesülése, mely uralmának alapját képezi mennyen és földön. Ha szívünk az Úr képmására alakul át, ha Isten szeretete költözött bele, nem valósíthatjuk-e meg életünkben a parancsolatait? Ha gyökeret vert a szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljeseedett be az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény a szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni életünkben? Az engedelmisség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele. – *Jézushoz vezető út*, 59–60. o.

Október 22., vasárnap – A törvény cselekedetei

A nagy küzdelem kezdete óta Sátán szándéka mindig is az volt, hogy elferdítve, hamisan mutassa be Isten jellemét, és lázadást szítson a menny törvénye ellen. Úgy látszott, hogy művét siker koronázza. A tömeg meghallgatja az ördög csalárd beszédeit, és szembeszáll az Úrral. A gonosz munkálkodása közben Isten szándékai határozottan haladnak előre megvalósulásuk útján. Az Atya minden értelmes teremtménye előtt kinyilvánítja igazságát és jóindulatát. Sátán csalásának útján az egész emberi nemzetség áthágta Isten törvényét, Ő azonban Fia feláldozásával mindenki előtt megnyitotta a visszatérés útját. Krisztus kegyelme által az egész emberiségnek lehetősége van engedelmeskedni az Úr törvényének. Minden korszakban, a hitehagyás és a lázadás köze-

pette is, Isten kiválasztott magának egy népet, amely hűséges hozzá, egy népet, „kinek szívében van törvénye” (Ésa 51:7). – *Pátriárkák és próféták*, 338. o.

Azoknak, akik azt hangoztatták, hogy „az evangélium prédikálása a törvény minden rendeltetését betölti”, Wesley így válaszolt: „Ezt teljes mértékben tagadjuk. Ez nem tölti be a törvény legfontosabb rendeltetését – nevezetesen az emberek bűntudatra ébresztését és azoknak a felébresztését, akik még mindig a pokol határán alszanak. Pál apostol kijelenti, hogy »a bűn ismerete a törvény által van«, és ameddig az ember nem ébred tudatára annak, hogy bűnös, nem érzi igazán, hogy szükség van Krisztus engesztelő vérére... »Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra – miként maga az Úr mondja –, hanem a betegeknek.« Ezért orvost ajánlani az egészségeseknek vagy legalábbis a magukat egészségeseknek képzelőknek: nevetséges dolog. Először meg kell győzni őket arról, hogy betegek, máskülönben nem köszönik meg fáradozásaitokat. Éppen ilyen nevetséges dolog Krisztust ajánlani azoknak, akiknek a szíve ép, mert még sosem tört össze.”

Tehát miközben Wesley Isten kegyelmének evangéliumát prédikálta, Mesteréhez hasonlóan igyekezett „nagyra tenni a törvényt és dicsőségessé”. Hűségesen végezte a munkát, amit Isten rábízott, és dicső volt az az eredmény, amit meg is láthatott. – *A nagy küzdelem*, 264. o.

A jó cselekedet nem jogosít fel az üdvösségre – Isten csakis szeretett Fia által fogad el bennünket. A jó cselekedetek csupán az Ő bűnökét megbocsátó szeretetének a gyümölcsei. Nem szereznek érdemet számunkra, és semmit sem tudnak be nekünk jó cselekedeteinkért, amiért azt állíthatnánk, hogy részben ezek érték el lelkünk üdvösségét. A menny az Úr ingyen ajándéka a hívőnek, amit egyedül Krisztus kedvéért adományoz neki. A nyugtalan lélek az Üdvözítőbe vetett hit által találhat nyugalmat. Békéje hitével és bizalmával lesz arányos. Nem állhat elő jó cselekedeteivel, hogy ezek alapján igényli az üdvösséget. – *A te Igéd igazság*, 5. kötet, 1122. o.

Október 23., hétfő – Isten igazsága

Pál különösen kiemelte Isten törvényének mélyreható követelményeit. Vázolta, hogy milyen mélyen hatolnak be az ember erkölcsi életének rejtelseibe, és mennyire megvilágítják mindazt, ami az emberi tekintet és ismeret előtt rejtve van. Ami kézzelfogható, szavakkal kifejezhető vagy egyáltalán minden, ami külsőleg észrevehető, csak tökéletlenül tükrözi az ember jellemét. Ellenben a törvény kutatja, vizsgálja a gondolatokat, az indítékokat és szándékokat. Elítéli a felszín alatt rejtőző sötét szenvedélyeket: a féltékenységet, a gyűlöletet, a becsvágyat. Sőt, még a gonosz tettek féltve őrzött, rejtett szándékait is, melyekkel titokban foglalkozunk, azonban alkalom híján meg nem valósíthatunk.

Pál azon is fáradozott, hogy hallgatói gondolatait a bűnért hozott egyetlen Áldozatra irányítsa. Előbb azokra a véres áldozatokra utalt, amelyek az eljövendő nagy, értékes áldozatnak csak előrevetített jelképei voltak, azután pedig szemléltette Krisztust, mint akiben a törvény összes ceremóniái beteljesedtek: akire utaltak, aki az elbukott ember életének és reménységének egyetlen forrása. (...)

Isten nem csökkentheti törvénye követelményeinek szintjét a bűnös ember akarata szerint; az ember viszont, saját erejéből, nem tehet eleget a törvény követelményeinek. Tehát a bűnöst csak a Jézusba vetett hit tisztíthatja meg minden bűnétől, és teheti képessé arra, hogy Teremtőjének engedelmeskedjen. – *Az apostolok története*, 424. o.

Milyen csodálatos szeretet nyilvánult meg Jézus által, hogy eljött világunkba bűnünk és gyengeségünk hordozására! A szenvedés ösvényét járva és szeplőtlen élete által megmutatta nekünk, miként járhatunk és győzhetünk úgy, ahogy Ő járt és győzött. – *Isten csodálatos kegyelme*, 163. o.

Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, az nem részesül áldásban Istentől. Nem elég hinni valamit Krisztusról: Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, amiből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a miénkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A meg-

mentő hit egyezség: akik elfogadják Jézust, szövetséges kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit: élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, ami által a lélek győztes hatalommá válik. – *Jézus élete*, 347. o.

Október 24., kedd – „Az Ő kegyelméből”

A kegyelem országa közvetlenül az ember bukása után jött létre, amikor a terv megfogant a vétkes emberiség megváltására. Akkor még csak Isten szándékában és ígéreteiben létezett, az ember pedig hit által lehetett az alattvalója. (...)

A bűn keletkezésének pillanatától már volt Megváltó is, hogy megszabadítson abból. Krisztus jól tudta, hogy szenvednie kell, mégis az ember helyettesévé lett. Mihelyt Ádám bűnbe esett, Isten Fia máris az emberiség váltságdíjaként ajánlotta fel magát. Éppoly hatalmas volt akkor a bűnös felett kimondott végzet eltörlésére, mint amikor meghalt a Kálvária keresztyén.

Micsoda szeretet! Milyen óriási leereszkedés! A dicsőség királya önmagát megalázva hajol le a bukott emberiséghez. Ádám lábnyomába lépett, felöltötte a bukott emberi természetet, és felvette a harcot az Ádám felett diadalmaskodó erős ellenséggel. Legyőzte Sátánt, és ezáltal utat nyitott ahhoz, hogy megváltsa a benne hívőket az Ádám bukásából eredő kárhozattól. – *Isten csodálatos kegyelme*, 23. o.

A hit általi megigazulásra vonatkozóan fennáll annak a veszélye, hogy a hitnek túl nagy érdemet tulajdonítunk. Amikor Jézus feddhetetlenségét ingyen ajándékként veszitek, Krisztus megváltó munkája révén igazultok meg. Mi a hit? „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Ez értelmi egyetértést jelent Isten cselekedeteivel, ami önként odaszenteli a szívet az Úrért végzett szolgálatra, hiszen Ő adta a megértést, Ő hatott a szívre, a figyelmet Krisztusra terelte, hogy az ember megláthassa a golgotai keresztet. A hit azt jelenti, hogy értelmi képességeinket felajánljuk Istennek, rábízuk elménket és akaratunkat, továbbá azt is jelenti, hogy a Megváltót tartjuk a mennybe való bemenetelünk egyetlen lehetőségének.

Amikor az emberek megértik, hogy nem nyerhetik el saját cselekedeteik által a megigazulást, és Jézus Krisztustól teszik függővé magukat, mivel Ő az egyedüli reménységük, akkor többé nem fog létezni számunkra az énük. Lelkük és testük a bűn szennyétől átítatódott, szívük elidegenedett Istentől, mégis sokan saját korlátozott erejükkel küzdve próbálják jó cselekedetek által elnyerni az üdvösséget. Azt hiszik, hogy Jézus az üdvözítői munkának csupán egy részét végzi el, a többit pedig nekik kell véghezvinniük. Nekik meg kellene érteniük hit által, hogy egyedüli reménységük Krisztus feddhetetlensége és igazsága a jelen időre és az örökkévalóságra nézve is. – *Hit és cselekedetek*, 19–20. o.

Istenbe vetett hitre van a legnagyobb szükségünk. Ha a dolgok sötét oldalát nézzük, elszakadunk Izrael Urától, Istenétől. Amikor szívünk elhal a félelem és annak várása miatt, amik a földre következnek, a hitelenség zárja el fejlődésünk útját. Sose gondoljuk, hogy Isten elhagyja művét!... Menjetek hittel előre, bízzatok az Úrban, hogy előkészíti munkájának útját. Akkor majd nyugalmat találtok Krisztusban. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 211. o.

Október 25., szerda – Krisztus igazsága

Az Úr Jézus bűnös emberi testet vett magára, istenségére emberi természetet vett fel. Pedig Ő ugyanolyan szent volt, mint maga Isten. Ha nem lett volna feddhetetlen, ha bűn szennyezte volna, nem szerezhett volna üdvösséget az embernek. A bűn hordozója lett, miközben nem volt szüksége engesztelésre. Istennel volt egyenlő feddhetetlenségben és szent jellemben. Ő maga szerezhett engesztelést az egész világ bűneiért. (...)

Ahol az életet az igazság uralja, ott tisztaság és büntől való szabadság van. Az életben pedig megvalósul az evangéliumi terv teljessége, a lélek templomát az igazság fénye ragyogja be. Az értelem pedig Krisztusba kapaszkodik. – *Istennel ma*, 352. o.

Mit jelent hinni? Azt jelenti, hogy teljes mértékben elfogadom, hogy Jézus Krisztus értünk áldozta életét, átokká lett, magára vette bűnein-

ket, és feddhetetlenségét adta nekünk. Ennek következtében kérhetjük magunknak Jézus feddhetetlenségét, és hisszük, hogy az a mi feddhetetlenségünk is lehet. Ő a mi Megváltónk. Ő üdvözít, hiszen megígérte. Azt hisszük, hogy különböző magyarázatokat kellene keresnünk arra vonatkozóan, ahogy üdvözít? Bennünk olyan kegyesség van, ami jobbá tesz és megtisztít a bűntől, majd pedig képessé tesz, hogy Isten elé járuljunk? Erre azonban egyszerűen nem vagyunk képesek. (...)

A gazdag ifjú minden parancsolatot megtartott. Csak el kellett fogadnia Jézust személyes Megváltójának, és az Ő feddhetetlenségére kellett volna hagyatkoznia. Csak miután az övé Krisztus feddhetetlensége, akkor lesz képes megtartani Isten törvényét. Az ifjú többé nem hághatta volna át a törvényt. Tisztelnie és szeretnie kellett volna azt. És akkor az Üdvözítő egyesíthette volna mennyei erejét az emberi erőfeszítéssel. (...)

Jézus emberi természetet öltött magára, és ezzel bebizonyította, hogy az ember betarthatja Jehova törvényét. Ha elszakítjátok az emberi természetet a mennyeitől, akkor megpróbálhatjátok ettől kezdve egészen az Úr eljöveteleig elérni saját megigazulásokat, de kudarcot fogtok vallani. – *Hit és cselekedetek*, 60–61. o.

A halálnál is erősebb az a szeretet, amivel Isten vágyik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által az Úr bennünk hat és alkot – az elesett emberiség megváltását szolgálja. (...)

Miért ne ismernénk el Isten jóságát és hosszútűrését? Tehetett volna még többet értünk? Törekedjünk ugyanolyan szeretetre iránta, mint amellyel Ő szeretett bennünket! Használjuk fel a kegyelmi eszközöket, melyeket Isten előrelátásából rendelt ki nekünk, hogy átalakuljunk az Ő képmására, visszahelyezzenek minket a szolgáló angyalok társaságába, teljes összhangba és közösségbe az Atyával és a Fiúval. – *Jézushoz vezető út*, 21. o.

Október 26., csütörtök – A törvény cselekedetei nélkül

Bárcsak megértenénk, hogy ezen a földön a legártalmasabb dolog a bűn! Vétkezünk a lelkiismeret tisztaságának árán, az isteni jóváhagyás elvesztése és a tőle való elszakadás árán és a menny elvesztésének árán. A Szentlélek és Isten megszorításának bűne sokak számára jelentette személyes üdvösségük elvesztését. (...)

Ismét láttam a veszélyt, hogy népünk között téves tanítások terjednek a hit általi megigazulásról. Évek óta látom, hogy Sátán különösen arra törekszik, hogy összezavarja az emberek fejében ezt az igazságot. A gyülekezetekben hosszan mutatták be Isten törvényét, ám szinte olyan mértékben hiányzott ezekből az összejövetelekből Jézus Krisztus ismerete és Jézus kapcsolata a törvénnyel, mint ahogy hiányzott mindez Káin áldozatából is. (...)

Nincs más tanítás, amit ennél nagyobb komolysággal kellene kezelnünk, amit egyre gyakrabban kellene ismételtetnünk, hogy a lehető leghatározottabb módon vésődjön az emberek elméjébe, mint az igazság, miszerint az elbukott ember képtelen még a legjobb cselekedeteivel is érdemeket szerezni. Az üdvösség csak kimondottan a Jézus Krisztusba vetett hit által lehetséges. – *Hit és cselekedetek*, 11–13. o.

Sok esetben az arra vonatkozó legjobb bizonyíték, hogy valóban a jó úton haladunk, hogy még a legjelentéktelenebb előrehaladáshoz is nagy erőfeszítésre van szükség, valamint hogy sötétség lepi utunkat. Én magam is azt tapasztaltam, hogy a legmagasabb csúcsokat csak sötétség és felhők közepette hódíthatjuk meg. (...)

Bennünk vannak a keresztyén jellem elérésének gátjai. Jézus azonban el tudja távolítani ezeket. A keresztt, amire Ő kér, hogy hordozzuk, olyan erőt kölcsönöz, ami eltávolítja legnagyobb terheinket, hogy hordozni tudjuk Krisztus könnyű terhét. A nézeteltéréseket és próbákat e feladatnak eleget téve kellene fogadnunk. Jézus dicsőségre és erényes életre hívott el. A szenvedése és halála által előkészített élet sosem okozott volna neki fájdalmat, ha nem távolodtunk volna el tőle. Az önfeláldozás és önmegtágadás minden egyes lépése, amit Krisztus követésével megteszünk, az elveszett akolhoz való visszatérés lépéseit jelenti. – *Isten-nel ma*, 207. o.

Az Isten törvénye elleni háború, ami még a mennyben kezdődött, az idők végéig folytatódik. Mindenkit próbára tesznek. Engedelmesség vagy engedetlenség, ez az a kérdés, amiről az egész világnak döntenie kell. Mindenkit felszólítanak, hogy válasszon a mennyei törvény és az emberek parancsolatai között. Itt húzzák meg a nagy választóvonalat. Csak két osztály lesz. Mindenki megmutatja majd, hogy vajon a hűség oldalát választotta-e vagy a lázadás oldalát. (...)

Miután a megváltás terve megvalósult, Isten kinyilatkoztatja jellemét minden értelemmel megáldott teremtményének. Az Úr törvényének az előírásai tökéleteseknek, megváltoztathatatlanoknak mutatkoznak meg. Azután a bűn is nyilvánvalóvá tette természetét, és Sátán is a jellemét. A bűn kiirtása igazolni fogja Isten szeretetét, és visszaállítja az Úr tiszteletét a világmindenségben, melynek lakói örömmel teljesítik a Mindenható akaratát, mert szívükbe van írva az Ő törvénye. – *Jézus élete*, 463–464. o.

Október 27., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet, „Krisztus igazsága a törvényben”, valamint a „Tökéletes engedelmesség Krisztus által” című fejezet.